

Jules Verne (1828-1905)

De schepper van de SF-roman

Jules Verne is vooral bekend als de schrijver die "de toekomst voorspelde". Hij beschreef in zijn boeken veel zaken die destijds als fantasie werden beschouwd, maar later in een indrukwekkend aantal gevallen werkelijkheid werden. Hij voorzag een reis naar de maan die iets meer dan 100 jaar later voor het eerst gerealiseerd werd. Maar er zijn ook essentiële verschillen tussen dit boek en de ruimtevaart aan te wijzen. Zo worden de maanreizigers van Jules Verne afgeschoten met behulp van een reusachtig kanon en niet gelanceerd met een raket. De maanreizigers landden ook niet op de maan, maar vlogen er omheen om vervolgens terug te keren, iets wat later ook in het Apollo-programma zou gebeuren met Apollo 8 (1968, gepland) en Apollo 13 (1970, ongepland, na een ontploffing aan boord). Noemenswaardig is dat de plaats van lancering ook op Cape Canaveral was en de plaats waar Apollo 11 neerkwam op aarde maar enkele kilometers verschilde met de kogel uit het boek van Verne. Verder voorzag hij onder andere de langeafstandsreizen in luchtballonnen en de tochten van onderzeeboten onder het poolijs.

Zijn gave om deze voorspellingen te doen berustte echter niet alleen op fantasie. Hij was zeer intelligent, was zeer goed op de hoogte van de technische ontwikkelingen van zijn tijd, deed degelijk onderzoek en paste wetenschappelijke logica toe.

1864

Jules Verne, *Reis naar het middelpunt van de aarde*

Prof. Lidenbrock bestudeert een oude IJslandse gecodeerde runetekst. Uiteindelijk weet hij deze, met enige hulp van zijn neef (tevens assistent) Axel, te ontcijferen. De tekst luidt:

Daal af in de krater van de Snæfellsjökull, die de schaduw van de Scartaris treft vóór de eerste Juli, vermete! reiziger! en gij zult het middelpunt der aarde bereiken. Ik heb het gedaan. Arne Saknussemm.

De professor onderneemt hierop met Axel de reis naar IJsland om in de slapende vulkaan Snæfellsjökull af te dalen, samen met de ingehuurde gids Hans.

De groep daalt dieper en dieper af en reist daarbij ook zuidwaarts, weg van IJsland. Ze zien allerlei rotsformaties, fossielen en mineralen. Op een diepte van "dertig uur gaans" (ca. 150 km) bereikt het gezelschap een onderaardse zee, die de Lidenbrockzee wordt genoemd. De enorme grot wordt verlicht door een elektrisch verschijnsel en er komen zelfs weerverschijnselen voor. Op een geïmproviseerd vlot vertrekken ze van Graubenhaven (vernoemd naar Axels geliefde) via het vulkanische eilandje Axel naar Kaap Saknussemm aan de zuidkust van deze enorme zee.

De oversteek duurt vele dagen en de reizigers ontdekken prehistorische dieren en wonen zelfs een gevecht bij tussen een plesiosaurus en een pliosaurus. Ook raken ze in een storm verzeild.

Bij Kaap Saknussemm blijken zelfs prehistorische bossen, dinosaurussen en een prehistorische mens te leven. De groep vindt dit niet erg veilig en trekt zich terug. Bovendien blijkt Saknussemm een grot bij de kaap ingegaan te zijn, wat blijkt uit een oud mes en een inscriptie.

Al snel blijkt de weg door een rotsformatie te zijn geblokkeerd. Axel en de professor trachten het blok met buskruit op te blazen, maar de ontploffing heeft een onvoorzien neveneffect. De zee met het vlot met daarop Axel, de professor en Hans wordt in een donker gat gezogen.

De stroom leidt uiteindelijk weer omhoog, naar de kraterpijp van een vulkaan. Het water verdampt meer en meer en een soort lavadeeg blijft achter. Uiteindelijk verliezen ze hun bewustzijn, komen met hun vlot en al door de krater naar buiten en komen aan de voet van de vulkaankegel weer bij. Zij blijken op het Italiaanse eiland Stromboli te zijn.

Na Hans te hebben uitbetaald gaat elk zijns weegs. Professor Lidenbrock wordt zeer beroemd en Axel trouwt met zijn beminnelijke Gräuben.